

thinglæses, er en Formalitet, som ikke bidrager til at gjøre det bekendt i en videre Kreds. Det er disse Forandringer i de gjældende Regler, som foreslaaes indførte. — Jeg tillader mig saaledes at forelægge det ærede Thing dette Udcast.

Det næste Udcast, som jeg skal tillade mig at forelægge det ærede Thing, er: Udcast til Lov om Dphævelse af de ved Reglement af 20de Sept. 1838 § 1 og § 7 fastsatte Gebyrer for Dvarantainepasse. Ved dette Reglement af 1838, er det bestemt, at alle Skibe, som ikke underkastes enten den egentlige Dvarantaine eller en Undersøgelses-Dvarantaine, skulle erlægge en Afgift, der er bestemt ikke blot i Forhold til Mandskabet, men ogsaa i Forhold til Passagererne, nemlig 2 Mk. for hver Person, der er ombord paa Skibet, naar det kommer fra Høiden af Cap Finisterre indtil Høiden af Landskrone; kommer derimod Skibet fra hinsides Cap Finisterre, skal der erlægges 4 Mk. for hver Person. Denne Maade at bestemme Afgiften paa har vistnok, allerede da den blev bestemt, været temmelig uhensigtsmæssig, men dette blev først føleligt, da der opstod en større Fregvents mellem de nærliggende Lande. Det vil nemlig indsees, at paa Router, som ere meget befarede f. Ex. mellem Kyststederne paa Sjælland og Kyststederne i Sverig, og hvor Passageers fragten høist er 4 Mk., undertiden under 4 Mk., vil en Afgift af 2 Mk. for hver Person være meget trykkende. Dette Forhold har ogsaa fremaldt Reclamationer fra den

svenske Regjerings Side og har givet Anledning til, at det er blevet taget under Overveielse, om der ikke maatte være Anledning til at forandre denne Afgift. — Ministeriets første Tanke gif da ud paa at forandre den Basts, hvorefter Afgiften blev opkrævet, og navnlig lægge den paa Læstedrægtigheden, ifødetfor paa Antallet af de Personer, som ere ombord i Skibene. Da Sundtoldsagen senere var bleven afgjort, kom man imidlertid til den Erkjendelse, at det muligviis var det Kæteste ganske at have denne Afgift, og det er dette, hvorpaa Lovforslaget gaaer ud. Man har imidlertid dog troet, at Afgiften burde vedblive i de enkelte Tilfælde, hvor Skibe, der ikke vare bestemte til danske Havne, dog anløb disse, for at forsyne sig med Dvarantainepas, der aabner dem Udgang til fremmede Havne, navnlig til østersøiske; i dette Tilfælde har man troet, at det ikke var mere end billigt, at de fremmede Skibe, som ellers Intet have her at bestille, erlægge en Afgift for den Uleilighed, de medføre de Vedkommende heri Landet. — Dphævelsen af den ved Reglementet af 1838 fastsatte Afgift vil vel medføre en Afgang i Statsindtægterne, men den er dog høist ubetydelig, og da Ministeriet paa den anden Side er fundet at indskrænke de Udgifter, som Dvarantainevæsenet, navnlig Etablisementet paa Kyholm, medfører, hvilket imidlertid afhænger af Forhandlinger, der for Diebliffet føres gennem Udenrigsministeriet, har man troet, at der heller ikke kunde være nogen Betænelighed ved at foreslaae denne Afgift ophævet.